

Вже полуденний демон степом
Шле знесиле і змору,
Та Мойсея мов руки чіпсь
Підіймають все в гору.

І схиляється сонце у низ
Вже над Фазга вершини,
І лягла величезна тінь
Від вершин на рівнини.

І паде величезна тінь
Від Мойсея в останнє
Аж у низ на гебрійські шатри,
Мов батьківське прощання.

А по таборі пострах ішов:
»Боже, щоб у сю хвилину
Не злякав нас пророк, бо клятва
Малаб дивну силу!

»Від такої молитви тремтять
Земляні основи,
Тають скелі як віск, і дріжять
Троп предвічний Єгови.

»І як він заклене нас тепер,
І як сонечко сиде,
То весь люд і весь край сей в ночі
Без полики пропадає.

XVI.

А Мойсей борикав ся, горів,
Добивав ся до ціли,
А як ніч залягла на горі,
Впав на землю зомлілий.

Захитала ся скеля під ним
Із усіми шпильми,
І безтямний лежав він, немов
У колисці у мамі.

Яксь пісня тужлива над ним
Сумовито бреліла,
І рука колисала його
Пухова, сніжно-біла.

І почули ся тихі слова:
»Бідний, бідний мій сину!
Ось що з тебе зробило жите
За маленьку хвилину!

»Чи давнож я плекала тебе
І водила за руку?
Чи на те-ж я дала тебе в світ,
Щоб терпів таку муку?

»Скільки зморщків на твоїм чоці!
І ззялене все тіло!
І волосся, що гладила я,
Наче сніг побіліло!

»А колись ти від мене притьмом
Гнавсь на бої, на герці!
Бач, до чого дійшов! А скажи,
Кілько ран в твоїм серці!

»Бідна, бідна дитино моя!
Потерпів еси много!
Ще й сьогодні... на сонці весь день!
І по що було того?

»На молитві! В народа свого
І минуле й будуще
Ти молитвою вкинути рад, —
Ох, дитя невидюще!

»Ось я камінь із кручі зіпхну,
І піде він валить ся
Від скали до скали, з яру в яр.
І скакати і бити ся.

»Тут покине шматок, там другий,
І летить і гуркоче, —
І чи зна хто, де кожний шматок
Заспокоїть ся хоче?

»Я тверджу: і Єгова не зна!
І молись хоч і кліпно,
А де мусить унасти шматок,
Там впаде неодмінно.

»В нім самім його керма і власть,
В нім самім ота сила,
Що назначує місце йому,
Що його сотворила.

»І хоч як твій Єгова мішний,
Він ту силу не змінить,
І одного сього камінця
У лету він не спинить.

»Ось пилік: ледо зір твій його
Добачас тремтіне,
А Єгова не може його
Повернути в неістніне.

»І не можу звеліти йому
Йти по шляху не тому,
Як яким його гонить по вік
Ота сила, що в ньому.

»Се-ж пилік! Що-ж казати про народ.
Многодушну істоту,
Де в рух має вносити кожда душа
Частку свого льоту?

»Про Оріона пісню ти чув,
Про гіганта саїного,
Що щоб зір відискати, мандрував
Аж до сонця самого?

»А на плечех поводири ніс,
Сміховання хлопчину,
Що приказував шлях йому — все
Інший в кожду годину.

»Ти до сонця веди мене, хло!»
Той вів рано до сходу,
А на південь в полудне, під ніч
До західного броду.

»А Оріон іде все та йде
Повний віри в те сонце,
Повний спраги за світлом, що об
Йому блисне вже конче.

»Через гора і море свій хід
Велитеський простує,
А не зна, що на плечях його
Хлопчик з нього жартує.